

BLOEMEN.

(Bij de Plaat.)

„Doornen en distelen zal u de aarde voortbrengen en in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten,” zoo sprak God tot den gevallen mensch. En voorzeker, deze aarde draagt mede de gevolgen van den zondeval en allerwege getuigt zij van den vloek, over haar uitgesproken. En toch stemmen wij geheel in met den schrijver, die verklaart: „Genadig en barmhartig is de Heere God, lankmoedig en groot van goedertierenheid. Zelfs waar Hij vloekt, zegent Hij nog. Aan het werken verbindt hij niet slechts het zweet des aanschijns, waarvan Hij spreekt, maar ook het genot van den arbeid en zijn loon, waarvan Hij zwijgt; en geen doorn of distel vergunt Hij uit den schoot der vervloekte aarde het hoofd naar omhoog te steken, of Hij heeft ze met bloemen bekranst. O, indien deze gevloekte aarde reeds zulk een kleurenpracht en geurenvrucht te aanschouwen en in te ademen geeft, wat zal de gezegende aarde aan de gezegenden des Vaders niet aanbieden!” Inderdaad, over de harde korst van den vloek heeft Gods hand een kleed van louter genade uitgespreid in groen en bloemen. Getuigen de bloemen niet in haar eigen taal van zijne liefde en zijne almacht? „Zie mij aan, bezorgde van hart,” zoo spreekt de lelie des velds, „ik arbeid niet en ik spin niet. Indien dan God mij alzo bekleet met een pracht, die een Salomo niet heeft gekend, zal Hij u niet veelmeer kleeden, gij kleingelooovige!” — „Wend u tot mij,” zoo lokt de roos, „en laat mij tot uw droeve ziel van den hemel spreken in mijn blozen en mijn geuren!” — „Uw Heiland heeft uw kruis gedragen,” zoo predikt de passiebloem, „laat mij u zijn lijden voor den verslagen geest roepen.” — „Leven en onsterfelijkheid bloeit zelfs op uw graven,” zoo troosten u de immortellen. — „Het gras verdort, de bloem valt af,” zoo fluisteren ze u allen toe, nog in haar welken, „maar de goedertierenheid des Heeren blijft in eeuwigheid over degenen die Hem vreezen.” Gevloekte aarde, als gij zelfs zooveel zegen bergt in uw schoot, wat zal het dan zijn, als de vloek wordt opgeheven, en ge niets dan zegen meer uitbotten zult!

Onze teekenaar heeft het recht begrepen: jeugd en bloemen zoeken elkaar. Ze behooren bij elkaar, ze zijn elkander nauw verwant. Beiden zijn ze schoone, teere kinderen der lente, en leven van liefde en zonneshijn, van ruimte, lucht en warmte, en van wat Gods rijke en milde Vaderhand hun op te vangen geeft. Dat scheutje uit de aarde, niets vermogend en alles behoevend; dat teedere zwakke plantje, groeiend en groenend straks tot een lust voor het oog van den kweeker; die bottende knop, waarop zijn blik met welgevallen vol hoop en blijde verwachting rust; die kelk met zijn geuren en kleuren, alle illusie overtreffend — is het niet een treffende gelijkenis van dat schoone jonge leven, waarin een menschenziel al meer haar rijkdom ontvouwt? En als daar de jongeling in al zijn kracht, de maagd in al haar schoon zich aan uw blik vertoont, als uit dat donker oog de fierheid van het zelfbewustzijn, of uit dat drijvend blauw liefde en zedigheit, reinheid en vrede des gemoeds tot u spreken, zingt ge dan niet in uw hart met

den psalmdichter mede: „Heere, onze Heere! wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt!”

Maar ook verder zet zich de gelijkenis voort. „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde!” zoo sprak de Alwijze en Algoede over de bloemen des velds en de bloemen der menschheid, en in den schoonen kelk verborg hij de vrucht voor den komenden zomer en het zaad voor een nieuwe lente. Een vermaning voor hen, die slechts bij de vrucht leven, bij stoffelijk genieten, alsof niet in dat kleuren- en geurenspel het vruchtbeginsel verscholen was, alsof niet bloem en mensch samen te bouwen hadden voor een nieuwe aarde en een nieuw geslacht, dat ze zal bewonen. En gelijk het nu voor de bloem van zooveel belang is, dat ze een goeden, gezonden bodem heeft, dat ze onbelemmerd de stralen van Gods lieve zon en de druppelen van zijn regen in haar kelk opvangt, opdat zij glanze in al de schoonheid en den rijkdom van haar jeugd, en dat jonge en krachtige leven aan vrucht en zaad mededeelt, die zich te midden van haar kleurenwaas en onder den adem van haar geur ontwikkelen, zoo zie ieder kweeker, van wát bloem ook, in den tuin der menschheid toe, dat de bodem gezond zij, waarin zijn planten wortelen, en dat zij onbelemmerd licht en lucht van den hemel ontvangen kunnen. En niemand minachte de idealen van het jeugdig gemoed, noch ergere zich aan haar spel en gekoos: ze zijn de kleuren en geuren, die de vrucht omhullen en veredelen, die haar adel zelfs mededeelen aan het zaad der toekomst.

Verderf dan dien bloeitijd niet, want er is een zegen in! En bidden wij den goeden Landman, dat onze bloemen niet welken, vóór zij hun bloeitijd hebben voleind! Allerlei omstandigheden kunnen daartoe medewerken, in en buiten ons. Wij wezen reeds op haar plaats en haar onbelemmerd verkeer met den hemel boven haar. Maar ook een nijldige worm kan aan den wortel knagen, een vuile slak kan haar kelk bezwadden, zoodat haar de lust van het leven vergaat, een giftige tocht kan haar dooden.

Waar schoonheid is, is mogelijk stof tot danken,
Maar zekerlijk is daar tot bidden stof.

Dat geldt zoowel de schoonen als de bezitters van het schoone, en tot beiden komt de vermaning: „Waakt en bidt!”

En gij, die u den schoonsten ruiker vergaart uit den hof des levens, voor wie de roos niet te teeder en de lelie niet te blank is om ze te plukken, hoe, gij zoudt het den hemelschen Hovenier euveld duiden, als Hij een schoone bloem overplant in *zijn* hof?” Egoïst, die ge zijt! Dáár zijn ze bewaard voor de zonde! Daar is het „waakt en bidt” niet meer van noode! Dáár zijn ze noch broos meer, noch teeder, dáár is de vergankelijkheid vergaan!

Voor 't laatst een blik op onze plaat! Zij het om onzen jongelingen en jonge dochters te herinneren, dat God ze geplant en met zijn schoon heeft bekleed, opdat ze zouden kleuren en geuren langs den weg des levens, dat ze droeven en verlatenen den blik zouden verhelderen met haar kleuren, gebogenen zouden verkwikken met haar geuren, — dat ze, meest in den eigen hof, vreugde en bekoring zouden wekken en verspreiden, en dat ze het tot eigen bemoediging onthouden:

„Wien een bloem nog kan bekoren,
Dien is het hart nog niet verloren!”

P. J. K.

